

ΕΥΤΥΧΙΑ

ΦΥΛΛΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.— Ἐξωτερικοῦ φραγ. χρ. 8.—

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΑΜΗΝΟΣ

Ἐσωτερικοῦ δραχ. 2,50. Ἐξωτερικοῦ φραγ. χρ. 4.—

Ἡ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΙΝΕ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Εἰς οὐδένᾳ ἀποστέλλεται τὸ φύλλον ἄνευ πληρωμῆς

τῆς συνδρομῆς

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠ. 10

ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Ὁδὸς Κολοκοτρώνη 72

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ

ΘΕΟΔ. Ν. ΧΡΥΣΟΛΟΥΡΗΣ & Σ Α

ΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ

ἀπευθύνονται πρὸς τὰ γραφεῖα μας

ΣΤΗΛΗ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Δικαίως ἐπαίρονται ἐπὶ τῷ ὅτι ἔδωσαν εἰς τὸν κόσμον τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ οἱ υἱοὶ τοῦ Ἀβραάμ Ἑβραῖοι. Ὁ δοῦς ὅμως τὸν ἀνθρώπινον λόγον, τὸν ἐρημνεύοντα καὶ ἀποδεικνύοντα, τὸν βεβαιούντα καὶ πείθοντα, τὸν ἀναλύοντα καὶ συνθέτοντα, τὸν ὑπολογίζοντα καὶ τεκμηριούντα, τὸν συζητούντα καὶ ἀνασυνάζοντα, ὑπῆρξεν ὁ Ἕλλην, ὁ Ἕλλην ὅστις φαίνεται ὅτι εἶχε ψελλίσαι αὐτὸν ἐν τῇ πρώτῃ κοιτίδι αὐτοῦ καὶ ὅστις ἐξεφώνησεν αὐτὸν καθαρόν καὶ ἐλεύθερον ἅμα τῇ ἡρώϊκῃ ἥβῃ αὐτοῦ. Κατὰ τὸν πέμpton π. χ. αἰῶνα, τῇ ἐπαύριον τῶν μυθικῶν πολέμων, ὁ πατὴρ τῆς ἱστορίας Ἡρόδοτος ἔγραψεν ὅτι τὸ πάντοτε διακρίναν τὸν Ἕλληνα ἀπὸ τοῦ βαρβάρου εἶνε ὅτι ἐκείνος ἐδέχθη εὐθύς ἐξ ἀρχῆς περιφρονέστερον, μᾶλλον ἀπηλλαγμένον μωρᾶς εὐπιστίας.

Ὁ Ἕλλην φαίνεται οὐδέποτε ἔζησεν ἄνευ συλλογισμοῦ, ἄνευ διασκεψέως, ἢ δ' ἱστορία αὐτοῦ οὐδὲν ἄλλο ἀποτελεῖ ἢ ἀλληλογίαν διασκεπτικῶν συλλογισμῶν κατὰ τῶν δογματικῶν ἢ εὐρίστον διδασκαλῶν αἰτίνας περιέβαλλον πανταχόθεν καὶ ἐπέβον αὐτόν. Αὐτὸς ὁ Ἡρόδοτος ἤδη ἐφραττάζετο ὁλόκληρον τὴν ἱστορίαν ὡς διηγετὴ ἀγῶνα τῆς Εὐρώπης κατὰ τῆς Ἀσίας τοῦ Ἑλλήνος κατὰ τοῦ βαρβάρου. Θεωρήσατε ἀπὸ ὑψηλότερας ὁπωσδήποτε ἀπόψεως ὅλην τὴν ἱστορίαν τῆς καθ' ἡμᾶς νεωτέρας Δύσεως καὶ θὰ πεισθῇτε ὅτι ἡ σύγχρονος αὕτη ἱστορία ἀρχομένη ἀπὸ τῶν μυθικῶν πολέμων οὐδὲν ἄλλο εἶναι ὄντως ἢ ἀγὼν τοῦ φιλοσόφου Ἑλλήνος κατὰ τοῦ ταπεινοφρόνου βαρβάρου, τῆς λογικευομένης Εὐρώπης κατὰ δεισιδαίμονος Ἀσίας. Ἀπὸ τίνων ἔμως ἄλλων ἀνθρώπων ἐλληρονόμησαν ἢ ἀπὸ τίνος πηγῆς πρῶτοι αὐτοὶ ἐποίησαν τὴν ἀναβλύσιν τὸ λαμπρὸν ἐκείνο φῶς ὁπερ μετέδωκαν ἡμῖν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες; Ὑπῆρξαν ἄρα γε οἱ πραγματικοὶ ἐφευρέται

αὐτοῦ ἢ μήπως δανεισθέντες παρ' ἄλλων ἐφωτίσθησαν αὐτοὶ καὶ εἰτα ἐφώτισαν καὶ ἡμᾶς; Τὰ βαθέα αἰτία, τὸ μύχιον διατὶ τῶν μεγάλων τούτων ἀνακαλύψεων διαφεύγει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὴν ἡμετέραν γνώσιν· τῷ ὄντι δὲ εἶναι ποτε δυνατόν νὰ δηλωθῇ καὶ σαφηνισθῇ ὁ ἀποχρῶν λόγος, τὸ πραγματικὸν αἴτιον τοῦ διατὶ ἡ μεγαλοφυΐα εἶναι μεγαλοφυΐα; Τούτου ἔνεκα οὐδέποτε θὰ γνωρίσωμεν ἐπαρκῶς καὶ ἐπακριβῶς τὸν λόγον δι' ὃν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ὑπῆρξαν ὁ ἐκλεκτὸς λαὸς τῆς σκέψεως καὶ διανοήσεως.

Ἐν ἐλλείψει ὅμως τῶν προαγωγικῶν, τῶν κυρίων παραγόντων τοῦ πράγματος, δυνάμεθα τοῦλάχιστον ν' ἀναζητήσωμεν καὶ διερευνήσωμεν τὰς συνθήκας τοῦ τόπου, τοῦ χρόνου τῶν περιστάσεων, τὸ πότε καὶ πῶς. Πού λοιπόν, πότε καὶ πῶς συνέβη νὰ λάβῃ ὑπόστασιν καὶ γὰ μορφωθῇ τὸ Ἑλληνικὸν ἐκεῖνο πνεῦμα καὶ ὁ Ἑλληνικὸς ἐκεῖνος πολιτισμός;

Τοιοῦτο τὸ πρόβλημα τῆς καταγωγῆς, τῆς γενέσεως τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.

Πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ζητήματος τούτου ὀφείλομεν πρωτίστως νὰ θέσωμεν κατὰ μέρος τὰς συνηθεστάτας τῶν ἀντιλήψεων ἡμῶν. Ἀναγρόμενοι ἀκουσίως τὰς πρώτας ἀρχὰς τῶν Ἑλλήνων εἰς αὐτὰς τὰς ἀρχὰς τῶν πραγμάτων. Δὲν δυνάμεθα γὰρ ἐννοήσωμεν τὸν κόσμον ἄνευ τῆς Ἑλλάδος, ὡς δὲν δυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν τὴν Ἀχρόπολιν μὴ στεφομένην ἐπὶ τοῦ Παρθενώου. Μονονοῦ πιστεύομεν ὅτι ἀπὸ καταβολῆς κόσμου ἡ Ἑλὰς ἐξαπίνης ἀνεδύσατο ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς θείας θαλάσσης μετὰ τῶν πόλεων, τῶν νηῶν, τῶν κρानοφόρων ὀπλιτῶν, τῶν τριβανοφόρων ὀρητόρων, τῶν καλλιγυμνῶν Ἰωνίδων καὶ τῆς τῶν θεῶν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ πολυδειράδος Ὀλύμπου ὀμηγύρεως. Τῆς προκαταλήψεως ταύτης ἀποτόκοι ἐγένοντο αἱ τῶν διασημοτέρων τῆς τελευταίας ἐκατονταετηρίδος ἱστοριῶν θεωρίαι, αἱ τῶν Γερμανῶν Ὀδυσσεΐδου Μύλλερ καὶ Ε. Κούρτιου.

Μόνην τὴν Ἑλλάδα λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν καὶ τὰ κλασικὰ αὐτῆς φαινόμενα ἀναφέροντες εἰς τὰς μᾶλλον ἀπομεμα-

κουσμένας ἀρχὰς, ὁ Ὀδόφορ. Μύλλερ καὶ ὁ Ε. Κούρτιος διετύπωσαν τὴν δωρικὴν καὶ Ἰωνικὴν αὐτῶν θεωρίαν εἰπόντες τάδε «Ἡ κλασικὴ Ἑλὰς ὑπῆρξε τὸ πεδῖον τῆς μάχης ἢ τῆς ἀντιζηλίας μεταξὺ τῶν ἐθνικῶν στοιχείων, τῶν Δωριέων καὶ τῶν Ἰόνων. Ἀποτέλεσμα τῆς διαπάλης ταύτης ὑπῆρξεν ὁ ἀρχαῖος Ἑλληνικὸς πολιτισμός. Οὗτοι μόνοι οἱ δύο, οἱ Δωριεῖς καὶ οἱ Ἴωνες, ἀπέτελεσαν σύμπασαν τὴν Ἑλλάδα. Εἰς ποῖον ἐκ τῶν δύο ὅμως ἀνήκουσι τὰ πρωτεῖα; Ποῖος ἐξ τῶν δύο ἔδρασεν ἀρχαιότερον καὶ ἐπισημότερον; Κατ' αὐτοὺς σύμπασα ἡ ἱστορία τῆς ἀρχῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ συνοψίζεται εἰς τὸ πρόβλημα τοῦτο καὶ ἐκάτερος αὐτῶν δίδει τὴν κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ λύσιν.

Εἰς τὸ ἐπόμενον θὰ ἴδωμεν τί λύσιν δίδουν ἀμφότεροι περὶ τοῦ σπουδαίου τούτου ζητήματος.

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, τῆς μελέτης τοῦ Γάλλου ἀρχαιολόγου κ. Bérard.

(Ἀκολουθεῖ).

ΣΤΗΛΗ ΥΓΙΕΙΝΗ ΚΑΙ ΙΑΤΡΙΚΗ

Προλήψις Λαϊκῆς Διαλέξεως δοθείσης ἐν τῇ αἰθρῇ τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ. Δευτέρα 16η Φεβρουαρίου 1909, ὑπὸ τῆς Προέδρου Μ. Κ.

«Πῶς νὰ μὴ ἀρρωστατίουν τὰ μικρά μας.» (διὰ τὰς μητέρας)

Ἰδὸν ζήτημα ὅχι εὐκόλως νὰ λυθῇ εἰς μίαν ὁμιλίαν. Διαβλέπομεν ὅμως τὴν λύσιν του, ὅταν μαθηθῶμεν ἀπὸ τὰς ἐπισήμως στατιστικῆς, ὅτι τὰ 2/3 τῶν βρεφῶν, τὰ ὅποια ἀποθνήσκουν, ἀποθνήσκουν ἀπὸ παθήσεως τῶν ὁργάνων τῆς χωνεύσεως, καὶ ἀπὸ ἀσθενείας, αἰτίνας ἐλάβον τὴν ἀφορμὴν τῶν εἰς διαταραχὰς τῆς πέψεως, συνεπείᾳ τῶν ὁποίων ὁ ὁργανισμός, δὲν εἶχε

αυτήν, ὥστε μόλις ἐξερχόμην εἰς τοὺς δρόμους οὕτως ἐνδεδυμένος, ἀμέσως ἀνεγνώριζόμην ὑπὸ τοῦ πλήθους καὶ παρηκολούθουμην ἄν δὲ ἐδοκίμαζα νὰ εἰσέλθω εἰς κατὰσθημά τι διὰ νὰ ἀγοράσω τι, ὁ ἔμπορος μου προσέφερεν ὅλα τὰ ἐμπορεύματα τοῦ ἐπὶ πιστώσει πρὶν προφθάσω νὰ τοῦ δείξω τὸ τραπέζιο γραμματίον μου.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΤΗΛΗ ΔΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΙΚΙΑΚΗΝ ΖΩΗΝ

Μακαρόνια φούρνου

Βράζεις μίαν ὀκτὼν μακαρόνια εἰς ἄφθονον νερὸ μὲ ἄλας, τὰ στραγγίζεις καὶ τὰ χύνεις εἰς ἓνα πλᾶστον, εἰς τὸν ὅποιον θὰ ἔχῃς βούτυρον πολὺ ζεστόν· νὰ ἀνακατώνῃς καλὰ τὰ μακαρόνια προσθέτης μέσα τυρὶ τριμμένον ἢ παρμεζάν, ὀλίγον κιμὰ καδουρδισμένον καὶ 3 αὐτὰ κτυπημένα ἀνακατώνεις καλὰ καὶ τὰ χύνεις εἰς ἓνα ταψί, τὸ ὅποιον θὰ ἔχῃς περάσει μὲ βούτυρον καὶ ψωμί τριμμένον, στρώνεις καλὰ τὰ μακαρόνια μὲ μίαν σπαλέτα, ῥίπτεις τυρὶ ἐπάνω καὶ κάμνεις μίαν κρούσταν καὶ τὴν χύνεις ἐπάνω· στρώνεις τὴν κρούσταν διὰ νὰ σκεπασθοῦν τὰ μακαρόνια καὶ βάζεις τὸ ταψὶ εἰς τὸν φούρνον 40 λεπτὰ τῆς ὥρας· ἀφοῦ εἴνε ἑτοιμα τραβάς ἔξω τὸ ταψί, τὰ ἀφήνεις ὀλίγον νὰ πηξουν καὶ κατόπιν τὰ κόπτεις μπακλαβούτα.

Καταΐφι τουρκικόν

Λαμβάνομεν 1 ὀκτὼν καταΐφι, 1 ὀκτὼν μέλι ἢ ζάχαριν καὶ 1) 2 ὀκτὼν βούτυρον. Κοπανίζομεν ἰδιαίτερος ἀμύγδαλα, τὰ ὅποια ψήνομεν μέσα εἰς σιρόπιον μὲ ὀλίγην κανέλλαν. Βράζομεν καλὰ τὸ βούτυρον, στρώνομεν εἰς τὸ ταψίον τὸ μισὸ καταΐφι, καὶ βάζομεν μίαν στρώσιν ἀπὸ τὰ ἑτοιμα ἀμύγδαλα, τὰ ὅποια ἔχομεν ψήσει καὶ ἐπάνω εἰς αὐτὰ τὸ ὑπόλοιπον καταΐφι, περιχύνομεν κατόπιν μὲ τὸ θρασμένον βούτυρον καὶ τὸ στέλλομεν εἰς τὸν φούρνον. Ἀφοῦ ψυθῇ τὸ περιχύνομεν μὲ σιρόπιον ἀπὸ ζάχαριν καὶ τὸ χωρίζομεν εἰς κομμάτια ὅσου μεγέθους θέλομεν.

Πῶς δοκιμάζεται τὸ ἄδολον γάλα πρακτικῶς

Βυθίζετε καλτσοβελόνην καθαρὰν ἐντὸς τοῦ γάλακτος καὶ τὴν ἀποσύρετε ἀμέσως κρατοῦσαν αὐτὴν εἰς εὐθείαν γραμμὴν· Ἐὰν τὸ γάλα εἴνε ἄδολον μένει μικρὰ σταγὼν ἀνηρτημένη, οὕτως εἰπεῖν, ἀπὸ τοῦ ἄκρου τῆς βελόνης. Ἐὰν εἴνε ὀθευμένον ἢ καλτσοβελόνῃ ἐξέρχεται καθάρᾳ.

Πῶς ἡ φλανέλλα δὲν στενεύει ποτὲ

Πρὶν νὰ κόψῃτε τὴν φλανέλλαν τὴν θέτετε εἰς ψυχρὸν ὕδωρ, τὸ ὅποιον ἀλλάσετε καθ' ἑκάστην ἐπὶ δέκα πέντε ἡμέρας. Μετὰ τοῦτο τὴν πλύνετε μὲ χλιαρὸν

ὕδωρ καὶ σάπωνα. Καὶ τότε οὐδέποτε στενεύει.

Πῶς καθαρίζονται αἱ κηλίδες οἴνου

Αὗται καθαρίζονται κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπον:

Βυθίζομεν τὸ κηλιδωθὲν μέρος εἰς βράζων γάλα καὶ ἀφίνομεν ἐπὶ τινα λεπτὰ ἔπειτα τὸ ἀποπλύνομεν. Ἐν γένει ὅλα αἱ κηλίδες αἱ ἀνθιστάμεναι ὡς τὸν προηγούμενον τρόπον τοῦ καθαρισμοῦ, ἐξαλείφονται τελείως ἂν τὰς τρίψωμεν διὰ κρόκου ὡδοῦ.

Πῶς πρέπει νὰ γράφωμεν τὰς

ἐπιστολάς μας

Προτοῦ παρατηρήσωμεν ἓν πρᾶγμα διὰ τῶν λόγων, πρέπει νὰ τὸ ἰδεάζωμεθα πρῶτον, καὶ ἡ καλὴ ἢ σφαλερὰ παράστασις τῶν ἰδεῶν μας ἐπιστηρίζεται ἀπλῶς εἰς τὸν καλὸν ἢ σφαλερὸν τρόπον, καθ' ὃν ἰδεάζομεθα τὰ πράγματα.

Ἐκαστὸς δὲ ἐξ ἡμῶν ἔχει ἓνα χωριστὸν τρόπον νὰ ἰδεάζηται τὰ πράγματα, καὶ κατὰ τοῦτον διατάσσει ἔπειτα καὶ τὰς ἰδέας του, διὰ νὰ τὰς παραστήσῃ εἰς τοὺς ἄλλους ἐν στόματος ἢ ἐγγράφως.

Οὗτος ὁ χωριστὸς τρόπος τῆς ἐκφράσεως τῶν ἰδεῶν μας, ὁποῖος φαίνεται περισσότερο εἰς τὰς ἐπιστολάς, εἶναι ἐκεῖνο, ὅπου λέγομεν ἡμεῖς φράσιν ἢ κοινότερον ὕφος.

Τὸ καλὸν ὕφος ὑφίσταται εἰς μίαν καθαρὰν καὶ ἀκριβῆ ἐκφράσιν, καὶ εἰς τὴν φυσικὴν σύνθεσιν τῶν ἰδεῶν μας, τὰς ὁποίας θέλομεν νὰ φανερώσωμεν εἰς τοὺς ἄλλους. Τὰ συστατικὰ τοῦ καλοῦ ὕφους εἶναι α' σαφήνεια. β' συντομία, γ' ἀκολουθία, δ' γλαφυρότης καὶ μία φυσικὴ ἐπιτηδεύσις εἰς τὴν ἐκφράσιν.

(Ἀκολουθεῖ)

Κ. Μπάρας

Οἰκογενειακὸν παιγνίδιον

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐρώτησις—Τί εἶνε εὐτυχία;
Ἀπάντησις—Ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ καθήκοντος.

—Ποῖον χρῶμα ἀγαπᾷ πολὺ καὶ διατί;

—Τὸ κόκκινον διότι εἶνε τὸ χρῶμα τῆς αἵδος.

—Ποῖον πρᾶγμα δὲν κοῦπτεται;
—Ἡ μεγάλη μύτη, καὶ ἡ μεγάλη βλακεία.

—Πότε εἶσαι εὐτυχής;
—Ὅταν ἐκπληρῶ τὸ καθήκόν μου.
—Εἰς τί συνίσταται ἡ δύναμις τοῦ χαρκτηροῦ;

—Εἰς τὴν θέλησιν.
—Ποῖον πρέπει νὰ σέβεται τις περισσότερο;

—Τὸν ἑαυτὸν του.

—Τί νεότερα ἔχεις σήμερον;
—Οὐδὲν καινὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον.

—Ἐν καὶ ἔν πόσα κάμνουν;
—Ἐν καὶ ἔν κάμουν δύο. Μόνον ὁ ἀ-

ριθμὸς τῶν συζύγων κάμνει ἓνα: ἓνα σῶμα μία ψυχὴ.

—Τί παρᾶγει περισσότεραν θερμότητα;

—Τὸ ἀναμμένο κεφάλι.

—Ποῖον εἶδους θανάτου προτιμᾷται;

—Τὸν θάνατον τοῦ ἀληθοῦς χριστιανοῦ.

—Πότε τρώγεις μὲ ὄρεξιν;

—Ὅταν ἐργάζομαι.

—Ποία εἶνε ἡ ἀρχὴ σου;

—Νὰ ζῶ διὰ τοὺς ἄλλους.

—Τί προτιμᾷται κάλλος ἢ πνεῦμα;

—Πνευματικὸν κάλλος.

—Ποῖον καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον εὐ-

τυχῇ.

—Ἡ ἐλπίς.

—Τί εἶνε γυνή;

—Τὸ ἡμῶν τοῦ ἀνδρός.

—Ποία γλῶσσα σὰς ἀρέσει περισσότερο;

—Ἡ εὐφραδής. Ἀλλὰ μ' ἀρέσῃ καὶ ἡ γλῶσσα ἡ ψυχὴ μὲ ἀκπαρη καὶ ἡ ἐλπίς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Πλείστοι προσήλθον εἰς τὰ γραφεῖά μας ζητοῦντες πληροφορίας διὰ τοὺς ὄρους ὑπὸ τοὺς ὁποίους δεχόμεθα τὰς λύσεις τῶν αἰνιγμάτων μας.

Ἀλλ' ἔνεκα τῆς καθ' ἡμέραν μεγάλης συρροῆς συνδρομητῶν ἐθεωρήσαμεν καλὸν ἓνα ἀπὸ 1ην Μαΐου ἀρχίσωμεν τοὺς διαγωνισμοὺς ἔνθα θὰ δύνανται ὅλοι μας οἱ συνδρομηταὶ νὰ λαμβάνουν μέρος.

Ἀλλὰ μέχρι τῆς 1ης Μαΐου ὅλων τῶν δημοσιευμένων αἰνιγμάτων, καὶ ἀκροστιχίδων θὰ δίδονται αἱ λύσεις

Αἱ λύσεις τοῦ πρώτου φύλλου

1) Ζ—εὐξίς	2) Α Υ Ρ Α
Η—ρώδης	Γ Δ Ω Ρ
Ν—εἰπολις	Ρ Ω Μ Η
Ω—τος	Α Ρ Η Σ
Ν—ἄξος	

3) Ἡλεκτρισμός

ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ

Συνίσταται ἐκ δέκα λέξεων, ἐκ τούτων ἡ 1η εἶναι ὄνομα ἀρχαίου Γλύπτου, ἡ 2α ὄνομα ἀρχαίου φιλοσόφου, ἡ 3η ποταμὸς τῆς Γαλλίας, ἡ 4η ὄνομα ἀρχαίου Βασιλέως τῆς Ἰθακῆς, ἡ 5η ὄνομα ἀρχαίου Θεοῦ, ἡ 6η ὄνομα ἀρχαίου Βασιλέως τῆς Ρωσίας, ἡ 7η ὄρος τῆς Σιδηρίας, ἡ 8η ἀρχαία Ἑλληνικὴ πόλις, ἡ 9η ἀρχαῖος Βασιλεὺς Ἰουδαίων καὶ ἡ 10η ἀρχαῖος Βασιλεὺς τοῦ Βυζαντινοῦ Κράτους.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν δέκα τούτων λέξεων ἀποτελοῦσιν τὸ ὄνομα ἀρχαίου Βασιλέως τῆς Πελοποννήσου.

Κωνστ. Α. Κεφάλας

Ἀθῆναι.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

Ο ΝΙΚΟΛΑΚΗΣ ΚΑΙ Η ΣΦΗΚΑ

Ὁ Νικολάκης δὲν ἦτο κακὸν παιδίον, εἶχεν ὅμως ἓν κακὸν ἐλάττωμα, τὸ ὅποιον δυστυχῶς βλέπομεν εἰς πολλὰ παιδιά, νὰ πιάνη καὶ νὰ τυραννῇ τὰς μυίγας. Ἐπειδὴ δὲ δὲν εἶχε πείραν τοῦ κόσμου, ἐνόμιζεν ὅτι ὅλα αἱ μυίγες ἦσαν ἀκακοί, ὡς αἱ κατοιχεῖδιοι, καὶ λοιπὸν ὅπου ἐδλεπε τοιαύτην προσεπάθει νὰ τὴν συλλάβῃ.

Μίαν ἡμέραν εἶδε πετώσαν μίαν μεγάλην κιτρίνην, καὶ ἀμέσως τοῦ ἐπῆλθεν ἡ ἐπιθυμία νὰ τὴν συλλάβῃ.

«Θὰ ἔχω πολὺ εὐχάριστον καιρὸν μὲ αὐτήν, εἶπε καθ' ἑαυτὸν! Ἀφοῦ τὴν πιάσω θὰ πάρω ὀλίγην κλωστήν ψιλὴν ἀπὸ τῆς μαμάς μου τὴν κουδαρίστραν, θὰ τὴν δέσω ἀπὸ τὸ ἓν πόδι, καὶ θὰ τὴν ἀφίνω νὰ πετᾷ ἐδῶ κ' ἐκεῖ.

Δυστυχῶς τὸ πρᾶγμα δὲν ἀπέβη κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς του, διότι ἡ σφήκα ἦτο ἀπὸ ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι ἔχουσι κέντρον φαρμακερώτατον καὶ εὐθὺς ἀφοῦ τὴν ἐπίασε τὸν ἐκέντρινε εἰς τὸν ἀντίχειρα καὶ ἀμέσως ἐπροΐσθη ὅλη τοῦ ἡ χεῖρ ὑπερβολικά, οἱ δὲ πόνοι ἦσαν ἀνυπόφοροι. Ὁ ἰατρὸς ἐκλήθη ἀμέσως καὶ μολοντι μετεχειρίσθη ὅλα τὰ ἀντιφλογιστικὰ φάρμακα, ὁ κύρ Νικολάκης ἔμεινε εἰς τὴν κλίνην μὲ πό-
νους περὶ τὰς δέκα ἡμέρας, ὁ δὲ ἰατρὸς εἶπεν ὅτι ἂν ἤθελε τὸν κεντρώσῃ εἰς τὴν βίνα ἢ τὰ βλεφάρᾳ θὰ ἦτο κίνδυνος νὰ χάσῃ καὶ τὴν ζωὴν του!

Οὕτως ἔχει μικροὶ μου φίλοι καὶ μὲ τὴν ἁμαρτίαν.

Τὰ παιδιά καὶ ἀκόμη καὶ οἱ ἡλικιωμένοι θέλουν νὰ παίξουν μὲ αὐτήν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους, ἀντὶ εὐχαριστήσεως δρέπουν πό-
νους καὶ θλίψεις καὶ τελευταῖον χάνουν καὶ τὴν ψυχὴν των.

Μακρὰν λοιπὸν ἀγαπητὰ παιδιά ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, διότι κεντρώνει ὡς ἐχιδνα καὶ δαγκάνει ὡς βασιλίσκος.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ

Κατὰ τὸν Γαλλογερμανικὸν πόλεμον τοῦ 1870 ὤμιλον εἰς μίαν οἰκίαν τῶν Παρισίων περὶ σχεδίου τὸ ὅποιον εἶχον οἱ Γερμανοὶ νὰ πολιορκήσωσι τὴν πρωτεύουσάν τῆς Γαλλίας.—Παιδίον 9 ἐτῶν ἡκροᾶτο μετὰ προσοχῆς πολλῆς, ὅτε αἶφνης ἠγγέρθη τοῦ καθίσματος καὶ ἠρώτισε τὸν πατέρα αὐτοῦ:—Ἄν ἔλθουν οἱ Γερμανοὶ θὰ φέρουν καὶ μικρὰ παιδιά;

—Δὲν γνωρίζω, ἀπεκρίθη ὁ πατήρ, διατί με ῥωτᾷς;—Διότι, ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς ἦρως, προθύμως θὰ ἐμαχόμην μετ' αὐτῶν. Καὶ ἔδειξε τοὺς γρόνθους του.

Πάντες τότε ἐπεφώνησαν τὴν πρόωρον ἀνδρείαν τοῦ παιδίου καὶ συνεχάρησαν αὐτὸ διὰ τὸν πρῶτον τὴν πατρίδα ἔρωτά του.

Ἀγαπητὰ μου παιδιά τί λέγετε σεῖς διὰ τὸν μικρὸν τοῦτο ἦρωα τῆς Γαλλίας; Εἰσθαί καὶ σεῖς πρόθυμοι νὰ υπερασπισθῆται τὴν πατρίδα σας τὴν Ἑλλάδα;

Τὸ μόνον τὸ ὅποιον τώρα ζητεῖ ἡ πα-

Ο ΝΙΚΟΛΑΚΗΣ ΚΑΙ Η ΣΦΗΚΑ

Ἀπὸ τὴν παιδικὴν στήλην

τρὶς ἀπὸ σὰς εἶνε—νὰ εἰσθαί καλοὶ χριστιανοὶ νὰ μορφώσῃται χαρακτῆρα ὅστις θὰ δύνανται ὅταν μεγαλώσῃται νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν ταλαίπωρον πατρίδα μας ἢ τις τὰς ἐλπίδας τῆς ἔχει ἀπὸ σὰς.

Ἀνδρέας Παπαϊωάννου ἢ Πουενάρας.
Μαθητ. Γυμνασίου Λαμίας.

ΣΥΓΓΡΩΜΗ & ΑΓΑΠΗ

Παιδίον τι ὀνομαζόμενον Σιδνεὺ μόλις δέκα ἐτῶν, ἡμέραν τινα ἐσκέφθη δι' ἡτο καιρὸς νὰ πληρώνηται διὰ διαφόρους μικρὰς υπηρεσίας, τὰς ὁποίας εἶχε κάμει διὰ τὴν μητέρα του κατ' οἶκον. Τὴν ἐπομένην λοιπὸν πρωΐαν ἔβαλεν ἡσώχως τὸν ἀκόλουθον κατάλογον εἰς τὸ πινάκιον τῆς μητρὸς του πρὸ τοῦ προγεύματος:

«Ἡ μητέρα χρεωστῇ εἰς τὸν Σιδνεὺ

- 1) Διὰ μετὰφορὰν ἔδλων πολλὰς λ. 75
- 2) Διὰ θελήματα δύο φορές » 50
- 3) Διὰ νὰ εἶναι καλὸ παιδί » 50

Τὸ ὅλον δρ. 1,75

Ἡ μητέρα του ἔβλεπε τὸν λογαριασμόν, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε τὴν πρωΐαν ἐκείνην.

Τὸ αὐτὸ ὅμως ἑσπέρας ὁ κύρ Σιδνεὺ εὗρεν ἐπάνω εἰς τὸ πινάκιόν του τὴν 1,75 δρ. συνδεομένην μὲ ἄλλον κατάλογον, μὲ τὴν ἑξῆς σημείωσιν: «Ὁ Σιδνεὺ χρεωστῇ εἰς τὴν μητέρα του.

- 1) Διὰ τὴν εὐτυχὴ οἰκογενειακὴν ζωὴν δέκα ἐτῶν . . . 0

- 2) Δι' ὅλην τὴν διατροφήν του κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον . . . 0

- 3) Διὰ νοσηλείαν καὶ ἄλλας περιποιήσεις κατὰ τὴν ἀσθενειάν του κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος . . . 0

- 4) Διὰ τὴν τελευταίαν ἐνδυνάμωσιν του 0

- 5) Διὰ τὰς πρὸς αὐτὸν καλωσύνας τῆς 0

Τὸ ὅλον 0

Όταν το παιδίον παρετήρησε τὸν κα-
τάλογον τῆς μητρὸς του, πρὸς στιγμὴν οἱ
ὀφθαλμοὶ τοῦ θαυμάσθησαν καὶ τὰ χεῖλη
τοῦ ἔτρεμον, ἐκβάλλων δὲ εὐθὺς τὰς 1, τὸ
δραχμὰς ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ καὶ μὴ δυ-
νάμενος νὰ συγκρατήσῃ τὴν συγκίνησιν
τοῦ, ἐρρίφθη εἰς τὸν τράχηλόν της καὶ πε-
ριβαλὼν αὐτὴν διὰ τῶν βραχιόνων τοῦ
ἀνεψώθησε :

— Μητέρα μου, καλή μου, μητέρα!
ἤμην ἐλεεινὸν παιδί γὰρ νὰ σοῦ δώσω αὐ-
τὸν τὸν λογαριασμόν: Παρακαλῶ νὰ μὲ
συγχωρήσῃς καὶ νὰ μοὶ ἐπιτρέψῃς νὰ ἐ-
ξακολουθῶ νὰ σὲ ὑπηρετῶ εἰς τὸ ἐξῆς.»

Ἡ ἀνταπόδοσις τῆς μητρὸς εἰς τὴν ἀ-
χαριστίαν τοῦ Σιδνεὺ ἀφύπνισε καὶ ἠθ-
ύλησε τὴν ἀγάπην καὶ εὐγνωμοσύνην τοῦ
παιδίου.

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10ῇ Ἰανουαρίου 1909

Φίλιππε μου,

Πολλάκις, ὡς γνωρίζεις, ἠγόραζα λα-
χεῖα, ἀλλ' οὐδέποτε ἐκέρδιζα τίποτε. Τοῦ-
το μὲ ἠνάγκασε νὰ ὀρκισθῶ ὅτι οὐδέποτε
πλέον ἠθέλω ἀγοράσαι ἄλλο. Ἀλλὰ σα-
τανικὴ σύμπτωσις μὲ ἠνάγκασε νὰ πα-
ραβῶ τὸν ὅρκον μου τοῦτον.

Κατηργήσας πρὸ ἡμερῶν ἀφηρημένους
τὴν ὁδὸν Σταδίου, ἐπὶ μὲ πλησιάζει εἰς
λοῦστρος καὶ μοὶ προσφέρει ἐν ἔντυπον
χαρτίον. Ἐγὼ, νομίζω, ὅτι ὁ λοῦστρος
οὗτος διένειμε βεκλάμες, ἔλαθα τὸ χαρτίον
τοῦτο καὶ χωρὶς οὐδὲ κἀν δλέμμα νὰ ῥί-
ψω ἐπ' αὐτὸν τὸ θέτω εἰς τὴν τσέπην μου.

Προχωρῶ ὀλίγα βήματα, ὅτι ὁ λοῦ-
στρος μὲ πλησιάζει πάλιν καὶ μοὶ λέγει:

— Ἀφεντικὸ δώσέ μου τὸ φράγκο.

— Ποῦ φράγκο, τὸν ἐρωτῶ.

— Γὰρ τὸ λαχεῖο ποὺ ἀγόρασες.

— Βρὲ ποῦ λαχεῖο ἠγόρασα; Ἐξορ-
τώνέ με.

Ὁ λοῦστρος ἤρχισε νὰ ἐξαγριούται.

— Τὸ λαχεῖο τοῦ στόλου, ποῦ ἠγό-
ρασες τώρα δὲ καὶ ἔβαλες στὴν τσέπην
σου. Κάνεις πῶς δὲν ἔρεις.

Καὶ ἤρχισε νὰ ἀπαγγέλλῃ κομβολόγιον

ἐλὼν ὕβρειον, ὡς περιττὸν εἶναι νὰ ἀνα-
γράφω ἐνταῦθα ἐν ᾧ οἱ περιέργοι εἰς τὸ
ἀκουσμα αὐτῶν ἤρχισαν νὰ μᾶς περικυ-
κλώσιν. Ῥωμηοὶ γάρ.

Τότε ἐνεθυμήθην τὸ χαρτίον τὸ ὁποῖον

ἐνόμισα ὅτι ἦτο βεκλάμη καὶ τὸ ἐκβάλλω

ἀπὸ τὴν τσέπην μου. Ἦτο πράγματι λα-
χεῖον τοῦ Στάλου. Θέτω μηχανικῶς τὴν

χεῖρά μου εἰς τὴν τσέπην τοῦ πανταλο-
νίου μου, καὶ ἐξάγω μίαν δραχμὴν, τοῦ

τὴν δίδω καὶ ἀκόμη φεύγω διότι ὁ μὲν

περικυκλὼν ἤμᾶς κόσμος δλονὲν ἐρίνετο

περισσότερος, ὁ δὲ λοῦστρος ἐξηκολούθει

νὰ ἀπαγγέλλῃ... διάφορα κοσμητικὰ

ἐπιθέτα εἰς ὅραός μου, ἐπεξηγῶν συγχρό-
νως εἰς τοὺς περιέργους ὅπως ἤθελε τὸ

συμβάν.

Περὶ τὸν νὰ σοὶ προσθέσω ὅτι καὶ ἡ

τύχη τοῦ λαχείου μου τοῦτου δὲν ἦτο διά-
φορος τῆς τῶν ἄλλων. Ζάν

ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ

Οἱ Ὀθωμανοὶ ἔχουσι σεληνιακὸν
ἔτος ἐκ 12 μηνῶν 29 ἐναλλάξ καὶ 30
ἡμερῶν ἐκάστων. Ὀνομάζουσι δὲ τοὺς
μήνας τῶν Μουσχαρέμ. Σεφέρ, Ρε-
πιουλεβέλ, Ρεπουλαχέρ, Τζεμζιλεβέλ,
Ρετζέπ, Σιαπάν, Ραμαζάν, Σεβέλ,
Ζιλκαϊτέ, Ζιλχιτζέ. Ἡ δὲ χρονολογία
τῶν ἀρχεται ἀπὸ τῆς Ἐγύρας, ἀπὸ τῆς
φυγῆς δηλ. τοῦ Μωάμεθ ἐκ τῆς Μεν-
κας εἰς τὴν Μεδίαν, ἥτις συνέβη κα-
τὰ τὴν 16 Ἰουλίου 622 Μ. Χ.

Οἱ Γάλλοι ἀπὸ τῆς πρώτης τῶν ἐ-
παναστάσεως διώρισαν τὰ ὀνόματα
τῶν μηνῶν ἐκ φυσικῶν ἢ μετεωροικῶν
συμβάντων, ὡσεὶ ἐπειδὴ τὸ ἔτος τῶν
ἠερίεν ἀπὸ τῆς φθινοπωρινῆς Ἰση-
μερίας (22 ἢ 23 Σεπτεμβρίου) ὀνο-
μάζοντο οἱ μήνες: Τριμητίς, Ὀμικλώ-
δης, Παχνώδης, Χιονώδης, Ἰετώδης,
Ἀνεμώδης, Βλαστώδης, Ἀνθώδης,
Χλωδός, Σταχυώδης, Κανσώδης,
Καρσώδης.

Οἱ Ἑβραῖοι ὀνόμαζον αὐτοὺς ὡς ἐ-
ξῆς: Νιζάμ ἢ Ἀβιβ, Κάρ ἢ Ζιβ, Σι-
βάν, Θαμουζ, Ἀβ, Ἐλούλ, Τίσρετ,
Βούλ, Κάσλερ, Τεβέθ, Σχεβέθ, Ἀδάρ.
Ἦρχετο δὲ τὸ Ἑβραϊκὸν ἔτος καθὼς
καὶ τὸ τῶν Αἰγυπτίων, Χαλδαίων, Περ-
σῶν, Συρίων, Καρχηδονίων καὶ Φοι-
νίκων ἐκ τῆς Φθινοπωρινῆς Ἰσημερίας,
ἥτοι τοῦ Σεπτεμβρίου.

Οἱ Αἰγύπτιοι, οὔτινες ἐγνωρίζον ἀρ-
κούντως τὴν ἀληθινὴν ἔκτασιν τοῦ ἔτους
(365 1/4 ἡμέρας) διήρουν αὐτὸ εἰς
12 μήνας ἐκ 30 ἡμερῶν ἑκάστων, ἐ-
πρόσθετον δὲ πρὸς συμπλήρωσιν
αὐτοῦ πέντε ἡμέρας. Ὀνόμαζον δὲ τοὺς
μήνας τῶν Θώβ, Φάοφι, Ἀθύρ, Χού-
μης, Πάχων, Ἐπίφι καὶ Μοσέρι.

Οἱ Ἀθηναῖοι κατ' ἀρχὰς εἶχον ἔτος
Σεληνιακὸν ἐκ 353 ἡμερῶν ἀρχόμε-
νον πρὸ μὲν τοῦ ἀστρονομίου Μέντω-
νος ἀπὸ τοῦ χειμερινοῦ ἡλιοστασίου, ἡ-
τοι τὸν Δεκέμβριον, μετὰ δὲ τὸν Μέντω-
να ἀπὸ τοῦ θερινοῦ, ἥτοι τὸν Ἰούνιον,
διήρουν δὲ αὐτὸ εἰς 12 μήνας (29 καὶ
30 ἡμερῶν), ὧν τὰ ὀνόματα ἦσαν τὰ
ἐξῆς: Ἑκατομβίων, Μεταγεινίων,
Βοηδρομιών, Μαιμακτηριών, Πυανε-
πιών, Ποσειδών, Γαμηλιών, Φαργη-
λιών, Σιροφοριών. Μετέπειτα ὅμως
κανονίσαντες τὸ ἔτος τῶν κατὰ τὸ ἡλιο-
δρομίου, τοὺς δὲ μήνας κατὰ τὸ σελη-
νοδρομίου ἐπρόσθεσαν ἕνα ἐμβόλιμον
μῆνα (τὸν δευτέρον Ποσειδῶνα) ἐκ
30 ἡμερῶν τρις κατὰ πᾶσαν ὀκταε-
τίαν.

Οἱ Μακεδόνες οὕτω ὀνόμαζον τοὺς
μήνας τῶν: Διός, Ἀμπελαῖος, Ἀνδι-
ναῖος, Πέριτρος, Δόστιρος, Ἐάνθος, Ἀρ-
τεμίσιος, Διονύσιος, Πάνεμος, Γορτυ-
αῖος, Ὑπερβεριταῖος.

Ἡ παγκόσμιος ὀνομασία σήμερον
σχεδὸν ἐπικρατούσα εἶναι ἡ Ῥωμαϊ-
κή. Ὁ Ἰανουάριος, διὰ τὸν διηροσό-
πον θεὸν Ἰανὸν—Ὁ Φεβρουάριος,

διότι ἦτο ἀφιερωμένος εἰς τὰς σπονδὰς
καὶ τοὺς ἱλασμοὺς—Ὁ Μάρτιος διὰ
τὸν Ἄρη—Ὁ Ἀπρίλιος, διότι κατ'
αὐτὸν ἀνοίγουν καὶ βλαστάνουν τὰ
φυτὰ—Ὁ Μάϊος διὰ τὴν μητέρα
τοῦ Ἑρμοῦ Μαίαν—Ὁ Ἰούνιος διὰ
τὴν Ἥραν—Ὁ Ἰούλιος διὰ τὸν Καί-
σαρα Ἰούλιον—Ὁ Αὐγουστος διὰ τὸν
διάδοχόν του—Ὁ Σεπτέμβριος ὡς ἐβ-
δομος κατὰ τὴν ταξινόμησιν—Ὁ Ὀκ-
τώμβριος, Νοέμβριος καὶ Δεκέμβριος
ἐκ τοῦ 8, 9, 10.

Καὶ οἱ Κινεζοὶ ἔχουσι καὶ οὗτοι 12
μήνας σεληνιακοὺς, παρεμβάλλουν δὲ
7 μήνας εἰς 18 ἔτη.

Ἀλ. Γεωρ. Παπαδάκης

MAX RELOP

ΤΟ ΚΥΚΝΕΙΟΝ ΑΣΜΑ

Αἶφνης ἡ θύρα ἠνοιχθῇ καὶ ἡ Κα' Ἐ-
στεβάντ ἐνεφανίσθη. Ἦτο κατακόκκινος
καὶ δροσερὰ ἀκόμη, παρὰ τὰ ἐξήκοντα
πλησιάζοντα ἔτη της. Ἦτο πολὺ συγκε-
κινημένη: τὰ χεῖλη της ἔτρεμον καὶ οἱ μέ-
λανες ὀφθαλμοὶ της οἱ γλυκύτατοι ἐμε-
λάνιζον ἀπὸ δάκρυα. Ἐπήγεν εἰς τὸν
σύζυγόν της καί:

— Κάρολε! Πτωχέ μου Κάρολε!

Αὐτὸς ἀνέστησε.

— Ἀχ! Κάρολε! ἐξηκολούθησεν αὐ-
τη, κακὰ χαμπάρια!

Καταληφθεὶς ὑπὸ τρόμου ἐψιθύρισε:

— Ἀπὸ τὴν Νίκαιαν;... Ὁ Ἰωάν-
νης ἠρρώσθησε ἐπληγώθη;

— Ὁχι, εὐχαριστῶ τὸν Θεόν! εἶπε μετὰ
κατανύξεως ἡ δυστυχὴς γυνή. Οὔτε ἠρρώ-
σθησε, οὔτε ἐπληγώθη, ἀλλὰ τὸ παιδί

ἀφῆκε νὰ παρασυρθῇ...

Ὁ ἰατρός ἐτινάχθη:

— Νὰ παρασυρθῇ!

Καὶ οἶονε τρομοκρατηθεῖσα ὑπὸ τῆς
ὀρμῆς αὐτῆς, ἔλλαξε, μία ἀπειρος ἀδη-
μονία τὴν κατέτρεχε, αὐτὸς δὲν ἔλαθεν
ὑπομονήν:

— Ἀλλὰ τί ἔκαμε; ὁμίλησον. ὁμίλη-
σον λοιπόν!

— Νὰ χρέη... χρέη στὸ παιγνίδι; ὠλό-
λυξεν αὐτή.

— Ἀχ! εἶπεν οὗτος ἐπανευρίσκων
διὰ μᾶς τὴν ἡρεμίαν του.

Τί θὰ κάμωμεν

— Θὰ πληρώσωμεν νὰ πάρῃ ὁ διάβο-
λος! Ἀταράχης τόσο πολὺ γυναικα
μου. Ὡστε ἐφοβήθηκα ὡς νὰ μὲ κατε-
πλάκωσε κεραυνός... χρέη στὸ παιγνίδι!

Αὐτὸ εἶπε τραχεῖα παραδρόμῃς τοῦ κα-
θήκοντος: ἀλλὰ μίαν φοράν ποῦ θὰ πλη-
ρωθῶν, ἐάν δὲν ἐπέλθῃ ὑποτροπή, ἡ τιμὴ
δὲν προσεβλήθη. Μετὰ μίαν ἐπιτίμησιν
τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ἐξαχθῇ ποτέ, θὰ τοῦ
συγχωρήσωμεν. Καὶ ἀκόμη, ἐάν μὲ πι-
στεύῃς, θὰ ἐξήραινες πολὺ γρήγορα τοὺς
ὀφθαλμοὺς σου, θὰ ἐφόρεις τὸν πλόν σου
καὶ θὰ ἔτρεχες εἰς τὸ τηλεγραφεῖον νὰ
διαβεβαίωσῃς αὐτὸν τὸν ἀπερίσκεπτον ὁ

ποῖος πρέπει νὰ εἶνε ἀπελπισμένος.

— Νομίζω, νομίζω ὅτι τὸ τηλεγράφη-
μά του ἀνῆγγελε μαζὶ τὴν ἀφίξιν του.

— Ἀ! Ἀ! τὸν κατεργάρην... ἠξέυρει.

πῶς νὰ κατακεῖν τὸν καλὸν μας πατέρα.

Ἀχ! ἀλλὰ... τὸ φαγητὸν εἶνε τοῦλάχιστον

ἄξιον λόγου;

— Ὡ! Κάρολε! Πῶς φρονεῖς; Σκέ-
πεται τὰ χρήματα... τὰ χρήματα ποῦ δὲν

ἔχει...

Ἀνακληθεῖς εἰς τὴν σκληρὰν πραγμα-
τικότητα ἐψιθύρισε:

— Τί θὰ κάμωμεν;...

Ἀλλὰ πάραυτα, ἡρωϊκὸς ἐν τῇ ἀπλό-
τητί του:

— Εἰξέυρεις γλυκειά μου ἀγάπη, ἐάν ἡ

θυσία δὲν ὤφειλε νὰ εἶνε τόσο μεγάλη,

τ' ἀσημικά μας εἶνε ὠραία, καὶ ἀφοῦ ἐγέ-
νοντο ἀχρηστά ὡς μὴ δεχόμενον πλέον, θὰ

ἤδυνάμεθα νὰ τὰ ξεκαίωμεν...

— Ἀλλὰ Κάρολε, δὲν ἠξέυρεις πόσον

τὸ ποσὸν εἶνε μεγάλο!

— Ἔτσι. ἔ, ἐψιθύρουν δὲ δυστυχὴς κα-
τάπληκτος.

— Εἶνε πολὺ παρὰ πολὺ μεγάλο, ἐτό-
νισε ἡ ἀλλοκότως ἀλλαιωθείσα φωνὴ τοῦ

Ἰωάννου Ἐστεβάντου, τοῦ ὁποῦ ἡ ἀδη-
μονία ἐκ τῆς μεγάλης αὐτῆς ἀπωλείας τοῦ

υἱοῦ του εἰς τὸν μπακαράν, δὲν ἤδυνήθη

νὰ καταστήσῃ ὀλιγώτερον ἐλκυστικὸν τὸ

ὠραῖόν του πρόσωπον.

Ὁ ἰατρός ἐτίθησε καὶ μέσα εἰς τὴν χα-
ρὰν τῆς ἀναμώσεως λησμονῶν τὰ πάντα:

— Ἰωάννη, παιδί μου!

Καὶ ἤνοιξε τοὺς βραχίονας. Ἀλλὰ μὲ

γλυκύτητα, ἡ Κυρία Ἐστεβάντου ἐπενέ-
βαινε:

— Τί ἔκαμες δύστυχο παιδί;

— Ὁ Ἰωάννης σταματήσας μετὰ εἰς

τὴν ὀρμήν του, ἐχαμήλωσε τὴν κεφαλὴν.

— Ἀλήθεια... εἰμὶ ἔνοχος... πολὺ ἔνο-
χος...καὶ πρέπει νὰ σὰς ἐκθέσω τὰ πράγ-
ματα...ἔχον ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς παρα-
σιωπήσω τὴν αἰτίαν—ἀνάγκην μεγάλου

ποσοῦ 15 χιλιάδων φράγκων. Δὲν ἤδυνά-
μην, δὲν ὤφειλον νὰ σὰς τὸ ζητήσω. Διὰ

τὰ προμηθευθῶ, ἐπῆγα νὰ παίζω. Εἰς τὴν

Νίκαιαν, ὁ πόσον πλησίον τοῦ Μόντε-Κάρ-
λο, τὸ παιγνίδι εἶνε ἡ σταθερὰ ἐνασχόλη-
σις, καὶ εἶνε μέρος κοινὸν τὸ ὁποῖον ἐνό-
μιζα πῶς θὰ μοὶ εἶδε μεγάλας πιστώσεις,

καὶ ὅταν τις παίζει διὰ πρώτην φοράν, ἡ

τύχη τοῦ χαμογελά πάντοτε. Ἐπίσπευσα

εἰς αὐτὴν τὴν ἀνοησίαν καὶ ἔχασα. Ἐχα-
σα καὶ ἐξηκολούθησα μέχρις οὗ...

— Μεχρις οὗ...ἐπανελάθον οἱ κ.κ. Ἐσ-
τεβάντ, ἀσθμαίνοντες.

— Μέχρις οὗ ἔδωκα τὸν λόγον μου διὰ

σαράντα χιλιάδας φράγκα.

Ὁ ἀριθμὸς ἐκτύπησε πένθημα εἰς τὰ

ὠτά των.

Ἡ Κα' Ἐστεβάντ εἶπε λυπηρῶς:

— Πτωχὸν μου παιδί... τὸ ποσὸν αὐτὸ

δὲν τὸ ἔχωμεν.

— Μετ' εἰφιθιότητος, ὁ Ἰωάννης ἐπα-
νέλαβε:

— Δὲν τὸ ἔχεις!

Ἀλλ' ὁ ἰατρός ἀνεψώνει:

— Μὴ ἀνησυχῇς Ἰωάννη. Θὰ δα-

νεισθῶμεν.

Λίαν ὠχρὸς, ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς ἀ-
ξιωματικὸς ἐψιθύρισε:

— Καὶ ὅμως εἶσθαι πλούσιοι!

Ἀμφότεροι ἐχαμήλωσαν τὴν κεφαλὴν

μὲ νεῦμα κατάκωπον καὶ ἀπαγορευμέ-
νον...

Τότε μὲ τὴν ἡσυχὴν τοῦ ἐπιδητικότη-
το εἶπε:

— Ὁμιλήσατε μητέρα. Θέλω νὰ μάθω

τὰ πάντα.

Καὶ ἡ κυρία Ἐστεβάντ μὲ φωνὴν δια-
κοπτομένην διηγήθη τὰς ἐνσχυάσας συμ-
φορὰς, τὴν στενοχωρίαν καὶ ἐπειτα ὅτι τὰ

οἰκονομικὰ ἐναυάγουν ἀκαταπαύτως, ἀ-
πειλοῦντα τὸ μέλλον καὶ τέλος τὸ παρόν...

Ὁ δὲ Ἰωάννης εἰεῖδε τὰς στερήσεις τὰς

ὁποίας αἱ δύο τοῦ προσφίεως ἦρωες ὑφί-
σαντο χάριν αὐτοῦ διὰ νὰ δύνανται νὰ

τῷ στέλλωσι τὴν οἰκτροφίαν του τὴν ὁ-
ποῖαν αὐτὸς ἔδωκεν εἰς μειδαιμότητας.

— Εἶχα μάτια διὰ νὰ μὴ βλέπω... καὶ

καρδίαν διὰ νὰ μὴ συναισθάνεται ἔλεγε

καθ' ἑαυτόν...Συνωμίλησεν ἐπὶ πολὺ καὶ

συνέκλαυσεν ὅπως κλαίωσι ἐκεῖναι αἱ ὁ-
ποῖαι πολὺ ἀγαπῶσι.

Τὴν ἐπομένην νύκτα, ὁ Ἰωάννης τὴν

διηλθε μέσα εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πατρὸς

τοῦ ἐπιθεωρῶν τὰ βιβλία, ὅπου οἱ ἀριθμοὶ

—χωρὶς ν' ἀφίνωσιν οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν

—ἐπιστοπαίου τὴν καταστροφὴν των...

Καὶ ὁ ἴδιος ἐχειροτέρευσε—καὶ ὑπὸ πά-
σας ἀναλογίας!—Αὐτὴν τὴν ἀπελπιστι-
κὴν κατάστασιν.

Τεσσαράκοντα ὀκτὼ ὥραι διὰ νὰ προ-
μηθευθῇ διὰ νὰ ἐξοικονομήσῃ σαράντα χι-
λιάδας φράγκα.

Θὰ ἔπρεπεν ἄρα γε νὰ ἀποδεχθῇ τὴν

θυσίαν τῶν τελευταίων λειψάνων τῆς πο-
λυτελείας των καὶ νὰ λάδωσι τ' ἀσημικά

καὶ ἄλλα πολύτιμα σκεύη τοῦ δρόμου τῆς

ἐκποιήσεως.

και ταπεινώσιν του, δὲν ἐτόλμα νὰ σηκώ-
σῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς βέβαιος ὅτι θὰ ἔδλεπε
μειδιάματα σκεπτικιστικὰ νεύματα σκυ-
πικὰ καὶ ἀδιάκριτα.

Ἄλλ' αἱ τελευταῖαι γραμμὲς εἶχον τε-
λειώσῃ μαζὶ με τοὺς ψιθυρισμοὺς τῆς ἐ-
πιδοκιμασίας, ὅπου ὅλοι αἱ χώραι ἠπλώ-
θησαν πρὸς αὐτόν καὶ ὅτε ὁ πρόεδρος ἤλ-
θε νὰ τῷ ἀπευθύνῃ τὰ συγχαρητήριά του
ὁ πτωχὸς ἱατρός ἐνόμισε ὅτι θὰ λειποθυ-
μῇσιν ὑπὸ τὰ καταπλημμυρόντα τὴν καρ-
δίαν του κύματα τῆς χαρᾶς...

Καὶ καθὼς ἦτο ἐτοιμος νὰ πᾶσῃ ἰδὼν
χεὶρ εὐρωστος ἤλθε νὰ τὸν ὑπο-
στηρίξῃ καὶ ὁ Ἰωάννης με τοὺς ὀφθαλμοὺς
ἀλλόκοτως λάμποντας τῷ ἐψιθύρισε :

Πατέρα, πατέρα ! Εἶμαι ὑπερήφανος
μαζὶ σου !

Ἐκτοτε δέ...

Ἐκτοτε, ἡ οἰκογένεια Ἐπταδάντ ἐπα-
νευρε τὴν ἀνεσιν, διότι κατὰ τὰς περι-
πλόκους περιστάσεις μόνον εἰς τὸν ταπει-
νὸν καὶ σιωπηλὸν σφόν οἱ νεαροὶ του συ-
νάδελφοι ἀπευθύνονται καὶ περισσότερον
ἀκόμη ἀπὸ τὰς εὐτυχεῖς ἡμέρας τοῦ πλού-
του του αἱ ἐπισκέψεις ἀρρώστων συρ-
ρέουσι....

Γασπ. Ι. Δελένδας

(Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

ΠΟΙΚΙΛΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Γαλλικὸν οἰκονομολογικὸν περιοδικὸν ἀνα-
γράφει τὰ δημόσια χρήματα τῶν κυριότερων κρα-
τῶν τῆς Εὐρώπης. ἔχουσι δὲ ταῦτα ὡς ἑξῆς :

Γαλλία	29 177 000 000
Ρωσία	22 959 000 000
Γερμανία	21 000 000 000
Μεγάλη Βρετανία	19 728 000 000
Ἰταλία	13 000 000 000
Αὐστρία	10 000 000 000
Ἰσπανία	9 149 000 000
Οὐγγαρία	5 700 000 000
Πορτογαλλία	4 000 000 000
Βέλγιον	3 330 000 000
Ὁλλανδία	2 390 000 000
Τουρκία	2 370 000 000
Ρουμανία	1 435 000 000

Προσθέτομεν, καὶ τὸ δημόσιον χρῆμα τῆς
Ἑλλάδος ἀνερχόμενον εἰς 800 000 000

Ζάν

Γαλακτοκομεῖα ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιταῖς τῆς Ἀμερικῆς.

Τὰ κεφάλαια, τὰ ὅποια κατεβλήθησαν
μέχρι τοῦδε πρὸς ἔδρυσιν γαλακτοκομείων
ἀνέρχονται εἰς 10,000,000,000 φρ. Ἰσο-
λογίζεται δὲ ὅτι περὶ τὰ 15,000,000 ἀγε-
λάδων ἀπαιτοῦνται διὰ τὰ προμηθεύσιν
τὸ ἀπαιτούμενον καθ' ἑκάστην γάλα εἰς
τὴν Δημοκρατίαν ἐκείνην.

Πρὸς τροφὴν τῶν ἀγελάδων τούτων καλ-
λιεργοῦνται κατ' ἔτος 60,000,000 ἐκτάρια
γῆς, τὰ δὲ γεωργικὰ, τῆς τυροποιίας καὶ

τοῦ γάλακτος ἀγγεῖται εἶνε ἀξίας 10,000,
000 φράγκ.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνασχολουμένων εἰς τὴν
ἐργασίαν ταύτην ἀνέρχεται εἰς 750,000,
τῶν δὲ ἴσπων εἰς 1,000,000.

Αἱ ἀγελάδες καὶ οἱ ἵπποι ἐξοδεύουν κατ'
ἔτος 150,000,000 τόνους σανῶ, σχεδὸν
90,000,000 κοιλὰ ἀλεύρου ἀραβοσίτου
276,000,000 βρώμης καὶ περὶ τὰ 30,000,
000 κοιλῶν ἀραβοσίτου. Ὁ μέσος ὅρος τοῦ
μισθοῦ τῶν ἐργατῶν εἶνε 125 δραχμ. τὸν
μῆνα.

Τώρα ἐκάστη ἀγελάς δίδει κατὰ μέσον
ὅρον πᾶσαν ἡμέραν 12 ὀκάδας γάλα, ὅλον
δὲ τὸ πρὸς ὅν ἐκ τῆς πωλήσεως τοῦ γάλα-
κτος κ.τ.λ. ἀνέρχεται εἰς 40,000,000,000
φρ. ! Τὸ ἥμισυ τοῦ γάλακτος κατασκευά-
ζεται εἰς τυρόν, ἀπαιτοῦνται δὲ 27 λύτρα
γάλακτος διὰ νὰ κατασκευασθῇ μία λύτρα
τυροῦ. Μία δὲ λύτρα κρέατος περιέχει ἴ-
σην τροφὴν θρεπτικὴν με 8 1/2 λύτρα γά-
λακτος, ὥστε διὰ νὰ χορηγηθῇ ἀνάλογος
ποσότης τροφῆς εἰς τὸν λαόν τῶν Ἠνωμ.
Πολιτειῶν τῆς τοῦ γάλακτος παρεχομένης
ἀπαιτεῖται νὰ σφάζωνται κατ' ἔτος 25,
000,000 ζῶα !

Τὰ τέρατα

— Ἀρστοειδὲς ἱατρός ἐδημοσίευσεν πρὸς
τινος στατιστικὴν τῶν ἐν Εὐρώπῃ ὑπαρ-
χόντων ἀνθρωπίνων τεράτων.

Κατὰ τὸν περιεργὸν τοῦτον ὑπολογι-
σμὸν ἡ Γαλλία κατέχει τὴν πρώτην θέσιν,
παρουσιάζουσα 122 άτομα ἔχοντα σπον-
δαῖον τι ἔκτακτον ἐν τῇ φυσικῇ ἢ πνευμα-
τικῇ αὐτῶν κατασκευῇ. Ἐν Ἰταλίᾳ ὑπάρ-
χουσιν 91 τοιαῦτα πλάσματα, 22 ἐν Ἰσ-
πανίᾳ, 8 ἐν Πορτογαλίᾳ, 57 ἐν τῇ Με-
γάλῃ Βρετανίᾳ, 102 ἐν Γερμανίᾳ, 88 ἐν
Αὐστρουγγαρίᾳ καὶ 79 ἐν Ρωσίᾳ.

Οἱ δυστυχεῖς οὗτοι ἐκτίθενται ὅλοι σχε-
δὸν εἰς διαφόρους τοπικὰς ταηγυρεῖς καὶ
συναθροίσαις πέντε μόνον μένουσι πλη-
σίον τῶν συγγενῶν τῶν.

Ἐκ τούτων 71 ἐπὶ τοῖς 100 εἶνε βλά-
κας, 4 παραφρονεῖς, 9 ἄλλοι, ἄλλοι δὲ ἀ-
τελὴ διέπλησαι, τινὲς στεροῦνται μνήμης,
ἄλλοι ἤρχισαν νὰ ὀμιλῶσι μόνον εἰς προ-
χωρημένην ἡλικίαν κλπ.

— Λέγεται ὅτι ὁ δόμβρος καλῶς τραφέν-
τος μετὰ σκόληκος παράγει κλωστήν
1000 ὀρθῶν μακρὰν, εἰς δὲ τοιοῦτος ἔ-
δωκε 1 95 ὀκάδας.

— Ἦν Ἐκτάριον θαλάσσης εἰς μίαν ἐ-
βδομάδα παρέχει περισσότεραν τροφὴν
εἰς ἰχθύας παρὰ ἐν ἐκτάριον καλλίστης
γῆς παρέχει εἰς ἓν ἔτος.

Ἄγρια Ἀγροίκων

Χωρὸς τις διὰ πρώτην φοράν ἐπι-
σκεφθεὶς ξενοδοχεῖον καὶ ἐρωτήσας ἐκ τῶν
προτέρων περὶ τῆς ἀξίας τοῦ ἐν μακαρο-
νίων ἀνατελούμενου φαγητοῦ του ἔλαβε

τὴν ἀπάντησιν ὅτι ἀξίζει 20 λεπτά.

Διατί; ἐρωτᾷ ὁ χωρικός.—Διότι 15
λεπτὰ ἀξίζουν τὰ μακαρόνια, 5 λεπτὰ τὸ
τυρί, ἀπαντᾷ ὁ ξενοδόχος.—Καὶ ἡ σάλ-
τσα;—Δωρεάν.—Τότε λοιπὸν δάλλα μου
2—3 πιάτα σάλτσα !! — !!!

Ἄνδρ. Παππαϊωάννου

ἢ Πουρνάρας Λαμίας

Δάνειον πνεύμα

1) — Διαβάτης ἐρωτᾷ μυζρὸν ὑπάλληλον ἐνὸς
γαλακτοπώλου, κλαίοντα διατὶ κλαίει :

— Γιατί μ' ἔδειρε τ' ἀφεντικὸ μου.

— Καὶ γιατί σ' ἔδειρε ;

— Γιατὶ ἔβαλα πολὺ γάλα στὸ νερό.

Ζάν

2) Παροδίδων μάθημα εἰςκαθηγητῆς τοῦ Πα-
νεπιστημίου λέγει κατὰ τὸ ὅποιον προσε-
νέει γέλωτας εἰς τοὺς ἀκουσάς του. Εἰς φοιτητῆς
μὴ ἀκούσας τὸ ἀστεῖον τοῦ καθηγητοῦ ἐρωτᾷ
τὸν διπλανόν του μὴ κρατοῦμενον ἐκ τοῦ γέ-
λωτος.—Τί εἶπε : Καὶ οὗτος τῷ ἀπαντᾷ
— Μὰ δὲν ἤκουσα κ' ἐγώ. Τὰ λέγει τόσον
σιγὰ τοῦ δὲν ἀκούει κανεῖς.

Ζάν

3). — Ἐκ τινος καταμουτζουρωμένου
κάρτ-ποστάλ παραλαμβάνομαι τὰ κάτωθι :
«Μὴ νομίσης, φίλτατε, ὅτι τὸ παρὸν
τὸ ἐμουντζούρωσα ἐγώ. Βεβαίως οἱ ταχυ-
δρομικοὶ ὑπάλληλοι θὰ τὸ ἔκαμαν εἰς αὐ-
τὴν τὴν κατάστασιν.

Ζάν

Ἐλυσαν τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις τοῦ
α'. φύλλου οἱ ἑξῆς :

Λεων. Ζ. Μπίστης. 2) καὶ 3).

Γεώργιος Πιερόπουλος 2) καὶ 3).

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Δα Ἑλένην Ἰω. Φωστίνην Κρανίδιον.—Συν-
δρομὴ ἐλήφθη. Ἀνδρέαν Παππαϊωάννου ἢ
Πουρνάραν. Λαμία.—Τὸ βλέπεται δημοσιευ-
μένον. Εὐχαρίστως δεχόμεθα, ἐνεργήσατε διὰ
τὸ καλὸν τοῦ ἔθνους μας. Κων)τεῖνον Φιλοῦρον.
Πειραιᾷ.—δεχόμεθα. Α. Π. Μπούζαν. Πειραιᾷ.
—ἐλήφθη δυστυχῶς δὲν ἐξυπηρετεῖ τὸν σκοπὸν
τοῦ φύλλον μας. ἀποστέλλεται τὸν σκοπὸν
Ζωγράφον. Ἀθῆναι.—ἀπαντῶμεν ἰδιαιτέρως.
Μενέλαον Χ. Τήσουραν. Ἄρτα.—ἐλήφθη δὲ
δημοσιευθῇ μετὰ τὴν σειράν. Γ. Ἀδάναν Πατραι.
—ἐλήφθη δὲ δημοσιευθῇ μετὰ τὴν σειράν. Σπ.
Ἀνδρεάφορον Ἀθῆναι.—ἐλήφθη τὸ βλέπε-
τε δημοσιευμένον. Βασίλ. Α. Σκλιαν. τὸ βλέπε-
—δεχόμεθα ἀρκεῖ νὰ ἐξυπηρετοῦν τὸν σκοπὸν
τοῦ φύλλον μας, ὅς καὶ διαφόρους τὸν σκοπὸν
σας. Γεώρ. Πιερόπουλον. Κόρινθον.—ἐλήφθη
δὲ δημοσιευθῇ μετὰ τὴν σειράν. Γεώργιον Πιε-
ρόπουλον. Ἀθῆναι.—ἐλήφθη. Λεοντίδαν Πτε-
ρίστην. Ἀθῆναι.—ἐλήφθη.

ΚΑΡΟΛΙΝΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΙΣ ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ
εἰς τὸ Κινάστημα Κ. Π. ΖΗΣΗ ἐν Πειραιᾷ

ΟΔΟΝΤΟΙΑΤΡΕΙΟΝ ΚΩΝΣΤ. ΣΑΜΨΩΝ
ΓΗΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 1 Ἀθῆναι

ΤΥΠΟΓΡ. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ & ΔΑΜΑΝΑΚΗ